

DE ACHTERLIGGENDE OORZAAK VAN DE STRIJD OM ISRAËL EN JERUZALEM hjms

Geliefde broeders en zusters, hierna zal ik een thema behandelen, dat niet zozeer bijbels is maar wel politiek heel gevoelig.

Zoals u allen ongetwijfeld weet en bijna dagelijks uit de media kunt vernemen, is hét actuele nieuwsthema reeds tientallen jaren lang de strijd tussen Israël en de Palestijnen/Arabieren. Is het dan niet verbazingwekkend, dat veel mensen en ook zelfs veel christenen zelfs géén idee hebben van de achterliggende werkelijke oorzaak van de strijd om Israël en Jeruzalem? Zij slikken de media-berichtgeving over het gebeuren rond Israël voor zoete koek. Meestal is het Israël dat er dan bekaaid vanaf komt. Helaas regeert de leugen!

Zelfs zogenaamde deskundigen, waaronder arabisten, historici en theologen moeten vaak het juiste antwoord op de vraag, wat nu de werkelijke reden voor de strijd tussen Israël en de Palestijnen/Arabieren is, schuldig blijven. Men komt dan in het beste geval niet verder dan te wijzen op het zionisme, op de stichting van de staat Israël in 1948 als reden voor het geweld. Men heeft als het ware vergeten, dat in de Tweede Wereldoorlog liefst 6 miljoen Joden werden vermoord. Men heeft vergeten dat in 1948 volgens de VN (de Volkerenbond) de enige aanvaardbare politieke oplossing voor het Joden-“probleem” zou zijn, om hen dan maar een klein stukje eigen grondgebied te geven. Die zogenaamde deskundigen wijzen er op, dat het toch Europeanen waren die de Joden hebben vervolgd, maar dat vóór 1948 de Arabieren in goede harmonie met de Joden leefden. Men wijst ook op het gebrek aan democratie in de Palestijnse gebieden en Arabische landen. Men wijst op de grote armoede onder de Palestijnen, op het analfabetisme en economische achterstanden. Dit alles zou een vruchtbare voedingsbodem voor de agressie tegen de Joden zijn. En laten we ook niet vergeten, zeggen zij dan, dat Israël hun land heeft bezet en in 1948 miljoenen Palestijnen van huis en haard en uit hun land heeft verdreven. Men verwijt Israël vandaag de dag expansiedrift en zelfs rücksichtslose nazi-praktijken als oorzaak van de voortdurende strijd, waar het gaat om arme Palestijnen die zich wanhopig beschermen tegen Joodse agressie.

Is het niet verschrikkelijk dat in een recent Europees opinie-onderzoek de staat Israël als de grootste bedreiging voor de wereldvrede werd gezien, terwijl notabene Israël het enige werkelijk democratische land in de hele Midden-Oosten is en overal de moslimterroristen opduiken en hun bommen laten ontploffen. Jaarlijks vinden enkele duizenden terroristische aanslagen in Israël plaats, doch het recht op zelfverdediging wordt hen ten enenmale ontzegd. En dit alles is het resultaat van het op grote schaal verspreide gif van negatieve en gekleurde media-berichtgeving om Israël voortdurend in een kwaad daglicht te plaatsen.

Ik geef hierna een korte analyse van de oorzaak van de strijd om Israël en Jeruzalem. Uit een drietal punten zal blijken, dat er sprake is van een geestelijke strijd, waarbij het er in werkelijkheid om gaat wie de Allerhoogste God is. Jahweh of Satan!

1. Ontmaskering van vele leugens

Wetenschapper Joan Peters toont in haar studie *“From Time Immemorial – the origins of the Arab-Jewish conflict over Palestine”* aan, dat het een mythe is dat de Arabieren en Joden eeuwenlang in goede harmonie samen zouden hebben geleefd. Zij wijst op het feit dat er vlak vóór 1948 meer dan 850.000 Joden in Arabische landen leefden en nu nog slechts minder dan 29.000. De Joden zijn hals over kop naar Israël gevlucht, toen de staat Israël in 1948 werd uitgeroepen. Waarom eigenlijk? Werden zij slecht behandeld?

Toen de profeet Mohammed in de 7^e eeuw bemerkte, dat de Joden zijn nieuwe godsdienst, de Islam, verwierpen, begonnen er bittere Jodenvervolgingen en werden zelfs in de Koran de Joden veracht. Kalief Omar, de opvolger van Mohammed, vaardigde vervolgens in zijn *“Handvest van Omar”* twaalf wetten uit (de *“dhimmi-wetten”*), onder welke een *“dhimmi”*, dat wil zeggen een ongelovige, het toegestaan was om onder moslimgelovigen te leven en te wonen. Dit Handvest codificeerde de levenscondities van Joden onder de Islam. Kwam een

ongelovige Jood (een dhimmi) deze wetten niet na, dan verloor hij zijn leven. Enkele wetten waren de volgende: Joden mochten nooit de Koran aanraken; Joden werden gedwongen kleding te dragen die hen onmiddellijk als Jood kenmerkte; zij werden gedwongen een geel stuk kleding te dragen; Joden mochten niet in het openbaar hun religieuze praktijken uitoefenen; Joden mochten geen edel dier zoals een paard bezitten; Joden mochten geen wijn in het openbaar drinken; Joden mochten niet aan de kant van de weg lopen waar moslims liepen; Joden mochten hun doden niet zodanig begraven, dat moslims hun verdriet konden horen.

Als dankuiting voor de "grootmoedige toestemming" om zo te leven en niet vermoord te worden zoals de Koran eiste en als dank voor de "genoten bescherming" moesten de Joden op grond van de Koran (*Soera 9:29*) nederig zijn, een belasting per hoofd én een speciale vermogensbelasting betalen. Tevens bestonden er wetten op basis waarvan een moslim die een Jood vermoordde niet de doodstraf kreeg, doch slechts de verplichting had tot het betalen van een afkoopsom aan de familie van de Jood, terwijl een Jood die beschuldigd werd van laster tegen de Islam, zich niet mocht verdedigen. Ook werden de Joden overal gedwongen bij elkaar in ghetto's te leven. En in alle Arabische landen braken er, als er ook maar even aanleiding toe was, zoals bijvoorbeeld een slechte economische situatie of een epidemische ziekte, waarvan dan de Joden de schuld kregen, regelmatig zogenaamde pogroms uit, waarbij vaak duizenden Joden werden vermoord.

Deze meer dan 1300 jaar oude dhimmi-wetten bestonden notabene in alle Arabische landen zelfs nog in de 20^e eeuw en werden daar ook gehandhaafd.

Arabische moslims zijn derhalve van generatie tot generatie opgegroeid met het beeld dat een Jood verachtelijk en minderwaardig is, minder dan een hond, een slaaf die je kunt uitbuiten. Iemand die eigenlijk meteen zou moeten worden vermoord, maar uit genade nog éven verder mag leven. Dit zieke beeld is als het ware in hun genen opgeslagen. Het is dan ook voor de gemiddelde Arabische moslim onverteerbaar, dat die "minderwaardige" Joden nu in Palestina de dienst uit maken, op land dat voorheen moslimland was geweest en dat zij hen, trotse Arabieren, durven te trotseren.

Ook wijst Joan Peters er op, dat de Joodse emigratie naar Israël, het toenmalige Palestina, reeds in de 19^e eeuw op gang was gekomen, o.a. nadat Britse regeringsfunctionarissen in 1840 verklaarden dat het politiek gewenst was dat Joden naar het land terugkwamen.

In 1831 leefden er slechts zo'n 100.000 moslims in Palestina, maar ook duizenden Joden, met name in Jeruzalem waar zij driekwart van de bevolking uitmaakten. Er is overigens na de verdrijving van de Joden door de Romeinen in het jaar 70 na Christus gedurende alle eeuwen tóch een permanente Joodse aanwezigheid in Palestina en Jeruzalem geweest. Jeruzalem kende een blijvende Joodse gemeenschap en er zijn ook altijd Joodse dorpen in Israël gebleven. De Arabieren hadden nooit enige interesse in het dorre, woeste en onvruchtbare Palestina getoond.

In 1882 leefden er zo'n 40.000 Joden en 141.000 moslims in Palestina. In 1945 was het aantal Joden vooral door emigratie naar Palestina opgelopen tot 554.000. Het aantal moslims in Palestina was in 1945 gestegen tot 300.000 á 400.000, eveneens vooral door emigratie. De reden van deze emigratie van moslims naar Palestina was de toenemende economische groei en welvaart in Palestina, toen de Joden het dorre, woeste land in cultuur brachten. Zij wilden graag een graantje meepikken. De opbloei van het verwaarloosde, onvruchtbare land begon dus pas met de komst van de eerste Joodse pioniers op het eind van de 19^e eeuw en in het begin van de 20^e eeuw. En zij veroverden het land niet met strijd en geweld. Neen! Zij, waaronder het Joods Nationaal Fonds, kochten grote stukken Palestijns land van de Arabieren, hoewel veel van de grond gewoon woestijn, moeras of rotsbodem was. Met grote inzet, idealisme en de hand van God lukte het de Joodse pioniers om het land tot nieuw leven te brengen. Het dorre land werd weer groen en vruchtbaar. Joan Peters toont met haar onderzoek aan, dat het een mythe is, dat de Palestijnen recht hebben op het land Palestina, omdat dit land van oudsher hun eigen land zou zijn geweest. Het land is door de Joodse pioniers voor geld gekocht van de grote landeigenaren. Daarbij

zijn de Palestijnen voor het overgrote deel moslims van vele verschillende nationaliteiten, die vooral ná 1900 om economische motieven naar Palestina zijn geëmigreerd.

Maar hoe zit het dan met al die miljoenen in 1948 van huis en haard verdreven Palestijnen? Nadat de omringende moslimlanden Israël in 1948 massaal aanvielen na het uitroepen van de onafhankelijkheid, werden de (maximaal!) 400.000 moslimsinwoners door de moslim-regeringen opgeroepen om Palestina zo spoedig mogelijk te verlaten. Hetgeen geschiedde, alle oproepen van de Israëlische regering om toch te blijven ten spijt.

En broeders en zusters, wellicht zult u dan tóch nog roepen: *“De Palestijnen zijn toch één volk met een eigen historie?”* Zojuist bleek reeds dat de Palestijnen naar Israël geëmigreerde moslims uit verschillende moslimlanden zijn, dus zeker geen eenheid. Bij een Engelse volkstelling in 1931 noemde de moslimbevolking 24 verschillende landen van herkomst. Ik wil daarom benadrukken, zoals dat ook feitelijk door vele onderzoekers (o.a. drs. J. van Barneveld) is aangetoond, dat de “Palestijnen” zichzelf pas sedert 1967, toen Israël de Zesdaagse oorlog won en Jeruzalem veroverde, Palestijnen en inwoners van Palestina noemen. Er is nóóit een vrije onafhankelijke staat Palestina geweest, noch een Palestijnse munteenheid, noch een Palestijnse eigen taal, noch een Palestijnse geschiedenis, noch een Palestijnse hoofdstad, noch een Palestijnse eigen cultuur. Vóór leider Arafat kan er geen enkele Palestijnse leider worden genoemd. Tot vóór 1967 bestond er zelfs ook helemaal geen bevolkingsgroep onder de naam Palestijnen. Pas sedert 1967 is er een soort Palestijnse zelfbewustzijn ontstaan. Vóór 1967 hebben de “Palestijnen” ook nooit zelfs het verlangen tot een eigen staat geuit.

In 1937 verklaarde de Arabische leider Auni Bey Abdul-Hadi voor de Commissie Peel, die onderzoek deed naar de Arabische rellen in het Britse mandaatgebied Palestina: *“Er bestaat geen land dat Palestina heet. Palestina is een uitvinding van de zionisten. Ons land was eeuwenlang onderdeel van Syrië.”* En de Arabisch-Amerikaanse historicus Philip Hitti zei in 1946: *“Er bestaat in de geschiedenis niet zoiets als ‘Palestina’, absoluut niet.”*

Ziet u, broeders en zusters, hoeveel de werkelijke feiten verschillen van het zogenaamde “nieuws” dat ons via de media wordt aangereikt? En vertelt Joh. 8:44 ons niet, dat de duivel de vader der leugen is? Daarom moeten wij waakzaam zijn, juist als het gaat om Israël. Want er wordt een geestelijke strijd gevoerd. De analyse van Joan Peters is overigens nog niet volledig! Zij heeft slechts de door de media wijd verspreide leugens ontmaskerd.

2. De strijd om Israël en Jeruzalem is een reeds duizenden jaren oud conflict

We moeten ons realiseren, dat de huidige strijd om Israël en Jeruzalem óók wordt gevoerd door aan elkaar verwante nakomelingen van Abraham, die zo'n 4000 jaar geleden leefde. En laten wij goed bedenken dat de twee zonen van Abraham, één bastaardzoon en één wettige zoon, tengevolge van onenigheid uit elkaar werden gedreven, want nadat Ismaël eens Izaäk bespote, werden Hagar en Ismaël door Abraham en Sara weggejaagd (Gen. 21:9-13).

Ook deze onenigheid is een van de kiemen van het conflict. De nakomelingen van die twee zonen zijn de Joden, respectievelijk de Arabieren. Enerzijds zijn er de Joden, de nakomelingen van Izaäk, de wettige zoon van Abraham en zijn vrouw Sara. Anderzijds zijn er de Arabieren met in hun voorste gelederen de Palestijnen, nakomelingen van Ismaël, Abrahams bastaardzoon van de slavin Hagar.

Het huidige conflict spitst zich toe op Abraham's erfenis. God had het land Israël (met Jeruzalem) aan Abraham, Israëls stampatriarch, gegeven (Gen. 12:7; 13:14-17; 15:18-21; 17:7-8; 24:7). Ook aan Izaäk beloofde God het land Israël (Gen. 26:2-4; 28:3-4,13-15). En God beloofde het land ook aan Izaäks zoon Jakob (Gen. 35:11-12).

God had uitdrukkelijk tegen Abraham gezegd, dat Hij dit verbond niet zou laten rusten op Ismaël, maar op Izaäk als wettige zoon van Abraham. Dit schriftgedeelte wil ik citeren. Gen. 17:18-21 --- *“En Abraham zeide tot God: Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht! En God zeide: Voorwaar, Sara, uw huisvrouw, zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam noemen Izaäk; en Ik zal Mijn verbond met hem oprichten, tot een eeuwig verbond zijn zade na hem. En aangaande Ismaël heb Ik u verhoord; zie, Ik heb hem gezegend, en zal*

hem vruchtbaar maken, en hem gans zeer vermenigvuldigen; twaalf vorsten zal hij gewinnen, en Ik zal hem tot een groot volk stellen; Maar Mijn verbond zal Ik met Izaäk oprichten, die u Sara op dezen gezetten tijd in het andere jaar baren zal.”

Dit is duidelijke taal! Toen God aan de voorvaderen van Israël het land Israël tot een erfenis gaf, was dat voor eeuwig.

Maar toch ontving óók Ismaël een goddelijke zegen! Hoewel Ismaël niet de geweldige zegen kreeg die Izaäk als wettige zoon wél kreeg, was ook zijn zegen zéér substantieel (Gen. 16:10). Zijn afstammelingen, de Arabieren, zijn een omvangrijk en door de olie een steenrijk volk geworden. Maar er werd hem niet alléén een zegen beloofd.

In Gen. 16:12 omschreef God ook zijn karakter --- *“En hij zal een woudezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hem; en hij zal wonen voor het aangezicht van al zijn broederen.”* Ismaël zou een woudezel van een mens zijn, wiens hand tegen allen zou zijn en terwijl de hand van allen tegen hem zou zijn. Een woudezel is een wild, koppig dier. En zo zijn de Arabieren in geestelijke zin ook: trots, onafhankelijk en niet bereid tot compromissen.

Bijbelvaste christenen, kinderen Gods, weten dat deze goddelijke profetie over Ismaël juist in deze dagen wordt vervuld. De Arabieren, die door hun olierijkdom een economische en politieke factor van betekenis vormen, zijn meestal fel tegen het rijke westen gekant, terwijl de westerlingen tegen de Arabieren zijn gekant, mede als gevolg van het moslimterrorisme. Hier zien we dus nóg een kiem van het conflict tussen Joden en Arabieren. Niet alleen speelt de onenigheid over de erfenis van duizenden jaren geleden een rol. God profeteerde tevens, dat Ismaël koppig zou zijn als een woudezel en tegen iedereen gekant.

Zowel de Joden als de Arabieren zeggen: *“Abraham is onze wettelijke vader”*. Zowel in de Joodse Tenach als in de Koran kan men hierover lezen. Beiden zeggen: *“En dus hebben wij recht op zijn erfenis, op Israël en op Jeruzalem.”*

Voor zowel Joden als Arabieren is hun godsdienst een absoluut integraal onderdeel van hun dagelijkse leven. Hun leven is hun godsdienst. Voor de Joden is Jeruzalem het hart van het land Israël, dat God hen beloofd en gegeven heeft. Op de Tempelberg in Jeruzalem stond eens de Tempel, waarvan nog slechts de westelijke muur, de Klaagmuur, is overgebleven. Ook voor de Arabieren en Palestijnen, die vrijwel allen de Islam belijden, is Jeruzalem een onvervreemdbaar recht. Een van de heiligste plaatsen ter wereld, omdat volgens hun overlevering hun profeet Mohammed hier ten hemel voer. Met deze constatering raak ik de kern van de zaak. In het volgende punt ga ik er dieper op in.

3. Er is sprake van een geestelijke strijd in de lucht

Het conflict om Abraham's erfenis, om Israël en Jeruzalem, is daarom geworden tot een geestelijke strijd. Het is een strijd tussen de Islam aan de ene kant en het Jodendom/Christendom aan de andere kant.

De Islam leert dat Allah de allerhoogste god is en dat Jezus niet Gods Zoon is, maar slechts een profeet in een rij van vele boodschappers, waarvan de laatste, de profeet Mohammed, de grootste was. Volgens de Islam werd het Jodendom verdrongen door het Christendom. Het Christendom werd volgens hen echter verdrongen door de Islam. Moslims beweren dan ook dat de Islam bestemd is om te zegevieren over de vroegere, voorafgaande en minderwaardige religies. Hun Islam zou superieur zijn aan zowel Jodendom als Christendom. Elke rechtgeaarde moslim zal nooit deze kern van zijn godsdienst kunnen of willen verloochenen. Zij geloven dat Allah hun bevolen heeft de waarheid van de Islam over de gehele wereld te verkondigen en iedereen aan de Islam te onderwerpen. Islam betekent *“onderwerping”*.

De Islam verdeelt de wereld in twee gebieden, namelijk het *“Huis van de Islam”* en het *“Huis van Oorlog”*. In het Huis van de Islam gelden de islamitische wetten. In het Huis van Oorlog regeren de ongelovigen. De moslims zijn gehouden om middels de jihad de gebieden waar ongelovigen heersen voor Allah te veroveren. Dat gebied behoort vervolgens bij het Huis van de Islam. Maar land dat eens voor Allah werd veroverd, blijft volgens de Koran voor altijd en onlosmakelijk in het bezit van Allah. Geen mens heeft dan nog het recht om het weg te geven. Daarom reageerden de Arabische staten fanatiek op de vestiging van de Joodse

staat Israël in "hun" Palestina, dat reeds lang voor Allah was veroverd geworden. Notabene bezet door Joden, die door Allah waren verworpen vanwege hun ongehoorzaamheid. Dat Joden in 1967 ook nog eens Jeruzalem, het op twee na heiligste islamitische heiligdom bezetten, was in hun ogen het toppunt van gruwelijkheid. Deze reactie ten aanzien van deze "bezetting" van Jeruzalem is een mooi voorbeeld van de geestelijke strijd. Eeuwenlang was het immers geen probleem, dat de bevolking van Jeruzalem vooral Joods was. Maar sedert de Joden in 1967 Jeruzalem veroverden, is Jeruzalem opeens dierbaar geworden voor de Arabieren en Palestijnen. Nu roept men: *"Het is ónze heilige stad.*" Er werd voorheen echter nooit veel aandacht aan die stad gegeven. De Koran noemt de naam Jeruzalem dan ook niet eens, alhoewel wél twee maal indirekt in *soera 17:1* en *soera 2:136-147* waar wordt gesproken over het *"Uiterste Bedehuis"*. Hiermee wordt Jeruzalem bedoeld. *Soera 17:1* verhaalt van de reis van de profeet Mohammed naar het *"Uiterste Bedehuis"* waar volgens de Islamitische traditie hij ook ten hemel voer op zijn gevleugelde paard. In *soera 2:136-147* worden de moslims echter opgeroepen om voortaan niet meer in de richting van het *"Uiterste Bedehuis"* te bidden, maar in de richting van het *"Gewijde Bedehuis"*, waarmee Mekka wordt bedoeld. Vanuit de Koran kunnen de moslims dus zeker geen aanspraak op Jeruzalem maken. Hun aanspraken zijn slechts gebaseerd op islamitische overleveringen.

Conclusie

Als men de juist behandelde punten in ogenschouw neemt, wat is dan de diepe oorzaak voor het conflict tussen Joden en Arabieren?

Het is de haat die Satan en met hem de wereld koestert tegen God en tegen Zijn uitverkoren volk Israël. Het is een diepe haat omdat God hem heeft verworpen vanwege zijn hoogmoed, toen hij zich gelijk (of hoger) wilde stellen aan God de Vader (Jes 14:11-15). Het is het feit, dat Satan wéét dat het eens met hem afgelopen is. Hij kent het Woord van God en weet dat hij straks in de hel zal worden geworpen, waar hij nooit meer uit zal komen, zodra God Zijn plannen met Israël heeft gerealiseerd en het 1000-jarig Koninkrijk tot stand is gekomen. Satan doet álles om uitstel van de komende toorn van God te verkrijgen. Hij gebruikt als tactisch wapen in zijn strijd tegen God het historische conflict tussen de beide zonen van Abraham. Enerzijds de Arabieren (moslims), afstammelingen van de bastaardzoon Ismaël, en anderzijds de Joden, afstammelingen van de wettige erfgenaam Izaäk.

Hoe bespeelt Satan, de aartsvijand van God, de Arabieren? Hij gebruikt hiervoor hun religie, de Islam. Hij maakt gebruik van de kernpunten van deze godsdienst. Satan fluistert hen in om aanspraken te doen gelden op het land Israël en op Jeruzalem. Hoewel de belofte en de zegen voor Ismaël en zijn nakomelingen, de Arabieren, groot was (Gen. 17:20; 21:13), willen zij ook rechten doen gelden op Abraham's erfenis die legitiem aan Izaäk toekwam. In Ps. 83:12 kunnen we de profetie lezen over de Arabische buurvolkeren van Israël die Jeruzalem in bezit willen nemen --- *"Die zeiden: Laat ons de schone woningen Gods voor ons in erfelijke bezitting nemen."*

Satan voedt de Arabische moslimharten met een diepe, duistere haat tegen Israël en de Joden, die het uitverkoren volk van God zijn. Deze haat komt vooral tot uiting in de fundamentalistische vleugels van de Islam en hun strijdkreet is: *"Allah akbar"*, d.w.z. *"Allah is groter"* (dan de God van de christenen en van Israël).

Het conflict gaat dus in enge zin om het antwoord op de vraag wie de God van Jeruzalem is. Is het de Heere God of de afgod Allah achter wie Satan schuil gaat. In ruime zin gaat het conflict om het koningschap over de aarde. Nu nog zijn de koninkrijken der aarde en hun heerlijkheid aan Satan overgegeven (Luk. 4:5-6). Maar straks na de Grote Verdrukking zal Jezus het koningschap van Satan teruggeisen en zal Hij Zijn Koninkrijk (het 1000-jarig Vrederijk) op aarde vestigen en vanuit Jeruzalem regeren.

Daarom is de strijd om Israël en Jeruzalem dus een geestelijke strijd en in feite voor de mens onoplosbaar, tenzij men zich bekeert tot Jezus. Het is een geestelijk conflict tussen het Licht en de machten der duisternis. Het is de strijd tussen de ene, ware God, onze grote Schepper en Heere, Die het laatste woord zal hebben, en Satan.

Helaas zal de mensheid zich niet bekeren en zal het conflict nog tot een grote uitbarsting komen. Uiteindelijk zullen de volkeren der wereld de eeuwige strijd tussen Israël en de Palestijnen zat zijn en zullen onder invloed van Satan het conflict willen oplossen door de Joden uit Israël te vernietigen of te vernietigen, zodat de Palestijnen er kunnen wonen. Zach. 12:2-3 --- *“Ziet, Ik zal Jeruzalem stellen tot een drinkschaal der zwijmeling allen volken rondom; ja, ook zal zij zijn over Juda, in de belegering tegen Jeruzalem. En het zal te dien dage geschieden, dat Ik Jeruzalem stellen zal tot een lastigen steen allen volken; allen, die zich daarmee beladen, zullen gewisselijk doorsneden worden; en al de volken der aarde zullen zich tegen haar verzamelen.”*

Er is niets nieuws onder de zon

Broeders en zusters, het is goed om eens aan de hand van de bijbel te zien, dat de geestelijke strijd in de hemelse gewesten om Israël niet nieuw is. Het blijkt dat Satan altijd wil verhinderen, dat Israël het Beloofde Land inneemt en Jeruzalem opbouwt. Hij weet dat zodra Israël materieel hersteld is, ook het geestelijke herstel zal volgen, waarna de Messias terugkomt. Dan is het afgelopen met hem en zijn demonen. Dan wordt hij voor 1000 jaren vastgebonden, vervolgens een korte tijd losgelaten en daarna voor altijd in de poel des vuurs geworpen (Openb. 20:1-3, 7-10). Enkele voorbeelden met betrekking tot Satan's handelen:

- Toen God Israël uit Egypte wilde leiden naar het land Kanaän, dat Hij hen had beloofd, deed Farao (beeld van Satan) alles om dat te verhinderen. Eerst wilde hij het volk Israël uit laten sterven door alle mannelijke baby's te doden (Ex. 1:8-22), maar hij faalde! Toen het volk Israël uiteindelijk wilde vertrekken, probeerde hij te verhinderen, dat zij het Beloofde Land in bezit namen (Ex. 14:5-9).
- Op hun reis naar Kanaän werd Israël voortdurend aangevallen door broedervolkeren. Door de Amalekieten (afstammelingen van Ezau) die voortdurend de zwaksten aanvielen (Deut. 25:17,18). Ook de Moabieten en Ammonieten (nakomelingen van Lot) en de Amorieten vielen hen op allerlei manieren aan (Deut. 23:3,4).
- Israël werd vanwege ongehoorzaamheid in ballingschap naar Babylon gevoerd. Pas na 70 jaren ballingschap zou God hen weer gedenken (Jer. 25:11-12 en 29:10). Daniël kende de profetie en toen hij zag dat de 70 jaren vervuld waren, zodat Israël dus naar hun land zou kunnen terugkeren, begon hij ernstig en volhardend de Heer te zoeken in bidden en vasten (Dan. 9:2-21). Op een keer was hij zelfs drie weken aan het bidden en vasten (Dan. 10:2-3). En toen kwam een machtige engel hem bezoeken. Deze engel was niemand anders dan Jezus (Dan. 10:5-6, Openb. 1:13-18). En de engel zei in Dan. 10:12-14 dat de vorst van Perzië hem drie weken lang had verhinderd om het gebed van Daniël te beantwoorden. Er werd dus een enorme strijd in de hemelse gewesten gevoerd en Paulus waarschuwt ons hiervoor (Efez. 6:12). Die strijd vindt plaats tussen de engelen van God en de duistere demonen van Satan. Het uiteindelijke doel van Satan was, dat hij wilde verhinderen dat het volk Israël het land Israël weer in bezit nam.
- De geschiedenis van Esther in de stad Susan, gelegen in het Perzische rijk, dat het Babylonische rijk had opgevolgd, toont eveneens Satans handelen. In een duivelse samenzwering wilde hij het Joodse volk middels de Jodenhater Haman totaal uitroeien. Door voorspraak van Esther werd het Joodse volk gered en werd Haman opgehangen.
- Nadat Nehemia (met Ezra) op bevel van de Perzische koning Artahsasta samen met het Israëlietische volk naar Israël was teruggekeerd en Jeruzalem en de tempel weer wilden opbouwen, ondervonden zij grote weerstand van vele vijanden, zoals de Arabieren, de Ammonieten en Asdodieten én Tobia, Sanballat en Gesem (Neh. 4:1-8, lees ook Neh. 6). Er was zo'n tegenstand dat het werk op de muren werd verricht met het zwaard aan de heup. De vijanden deden alles om te verhinderen dat Jeruzalem werd herbouwd. Maar God's heirscharen van engelen beschermden Israël.
- Toen Jezus, onze Heiland, Hemelbruidegom en komende Koning van het 1000-jarige Vrederijk, werd geboren, wilde Herodes (beeld van Satan) Hem doden, waartoe hij alle baby's tot twee jaar oud uit Bethlehem en omgeving liet vermoorden (Matt. 2:16-18).

- Aan het einde van de 19e eeuw ontstond er een machtige beweging om de Joden uit hun verstrooiing terug te laten keren naar Israël. En in 1917 gaf Engeland in de zgn. Balfour-verklaring te kennen, dat de Joden een nationaal tehuis moesten vinden in Palestina. In de daarop volgende jaren kreeg dit plan meer en meer gestalte, zij het dat er steeds op de Joodse rechten op een eigen land werd beknibbeld. Deze voornemens moeten een doorn in het oog van Satan zijn geweest, want hij weet dat dan spoedig zijn verderfelijke spel teneinde is. Aan het begin van het Nazi-rijk begon men de Joden te beschuldigen van een wereldwijde samenzwering en beweerden de nazi's, dat de Joden de schuld waren van de financiële ineenstorting van de wereldeconomie teneinde zichzelf te verrijken. Uiteindelijk wekte de duivel Hitler op om alle Joden uit te roeien. En bijna slaagde hij, want tussen 1939 en 1945 werden meer dan 6 miljoen vnl. Europese Joden vermoord. Desondanks ging God door met Zijn raadsplan. In 1948 werd de Joodse staat Israël uitgeroepen en keerden vele Joden uit ballingschap terug naar Israël.
- Sedert 1948 heeft Israël vier zware oorlogen gevoerd tegen de omringende Arabische staten, die het motto voerden om de Joodse staat te vernietigen en de Joden de zee in te drijven. Israël werd en wordt voortdurend aangevallen. Niet alleen door reguliere leger-eenheden, maar ook door terroristische organisaties als Hezbollah, Hamas, Al Aksa-brigade, Islamitische Jihad, etc., die zich bedienen van zelfmoordaanslagen en in hun handvesten de totale vernietiging van de Joden in Israël voorstaan.

Broeders en zusters, deze historische feiten leren ons, dat zodra Satan ziet, dat Israël en Jeruzalem door de Joden wordt opgebouwd en door God wordt hersteld, hij met alle macht en alle haat reageert, want hij weet dat zijn eigen tijd dan nog maar kort is. Want zodra kort daarna Jezus terugkomt op de Olijfboom zal het met hem zijn gedaan. Satan weet dat, want ook hij kent de bijbel. Rom. 11:26 zegt --- *“De Verlosser zal uit Sion komen”*. Dit weet óók Satan. Dáárom zet hij alles op alles om het herstel van Israël en daarmee de aansluitende Wederkomst van Jezus tegen te houden. Dáárom probeert hij het land Israël van de kaart te vegen en de Joden uit te roeien. Want dán kan de Verlosser, de Messias niet terugkomen. En Satan mobiliseert alle krachten om Israëls herstel tegen te houden en gebruikt in onze tijd hiervoor onder andere de boze geesten die achter de Islam staan.

Maar broeders en zusters, laten wij waakzaam zijn en ons niet laten beïnvloeden door de leugengeesten, die in de wereld rondwaren. Want onze houding ten opzichte van het Joodse volk zal (mede) bepalend zijn of Gods oordeel over ons zal komen. Gen. 12:3 --- *“En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.”* De goddelijke uitspraak in dit schriftgedeelte zal uiteindelijk de reden zijn van Gods oordeel over al die mensen en volkeren die tegen het Joodse volk en Israël ageren en ten strijde trekken. God zal streng oordelen tegen alle volkeren die het land Israël naar hun eigen kwade gedachten hebben verdeeld, terwijl zij het Joodse volk steeds hebben vervolgd en verstrooid en aan hen zelfs geen eigen huis (land) hebben gegund. Leest u Jer. 30:11. Joël 3:1-3 zal ik echter citeren --- *“Want ziet, in die dagen en te dier tijd, als Ik de gevangenis van Juda en Jeruzalem zal wenden; Dan zal Ik alle heidenen vergaderen, en zal hen afvoeren in het dal van Josafat; en Ik zal met hen aldaar richten, vanwege Mijn volk en Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de heidenen hebben verstrooid, en Mijn land gedeeld; En hebben het lot over Mijn volk geworpen en een knechtje gegeven om een hoer, en een meisje verkocht om wijn, dat zij mochten drinken.”*

Amen!